

MARIANA ENRÍQUEZ

RÉSZÜNK
AZ ÉJSZAKÁBÓL

Verőfényes, derűs reggel, az a néhány fehér folt a melegkék égbolton inkább kinéz füstnek, mint felhőnek. Már késő van, indulni kell; ez a kánikulai nap is ugyanolyannak ígérkezik, mint amilyen a következő lesz: ha elered az eső és ideér a folyó felől a pára meg Buenos Aires fullasztó levegője, egész biztos, hogy képtelen lesz maga mögött hagyni a várost.

Juan lenyelt víz nélkül egy tablettát, még mielőtt érezné, hogy kezdődik a fejfájás, aztán bement a házba fölébreszteni a fiát, aki lepedővel takarózva aludt. Indulunk, rázta meg finoman, és a fiú rögtön föl is ébredt. Vajon a többi gyerek is ilyen felszínesen, ilyen éberén alszik? Mosd meg az arcodat, mondta neki, és óvatosan kitörölte a csipát a szeméből. Reggelizni nincs idő, majd útközben. Fogta a táskákat, már előre összepakolt, egy pillanatig habozott, hogy milyen könyvet vigyen, a végén még kettőt hozzátett a többihez. A két repülőjegyet nézte az asztalon: ez a lehetőség is adott. Visszafeküdhet, megvárhatja, amíg indul a járat, napok kérdése csupán. Inkább összetépte és kidobta jegyeket a szemétkosárba, nehogy győzzön a lustasága. Hosszú haja alatt izzadt a tarkója, elviselhetetlen lesz a tűző napon. Idő most nincs levágni, de elindult a konyhaszekrényhez, a fiókban meg is találta az ollót. Kivette, és belecsúsztatta a műanyag dobozba, amiben a gyógyszereit, a vérnyomásmérőt, az injekciós tűt, a kötszert meg az utazáshoz szükséges elsősegélynyújtó kellékeket tárolta.

A legélesebb kését is, meg a hamuval teli zacskót is, amit végre majd használatba vesz. Az oxigénpalackot is feltöltötte, arra is szüksége lesz. A kocsi hideg, a bőrülés éjszaka nem szívott magába túl sok hőt. Az első ülésre tette a hűtőtáskát, jég is volt benne, meg két

palack friss szóda. Fiát kénytelen volt hátraküldeni, pedig jobban szerette volna maga mellett, de az tilos, és neki most nem szabad összetűzésbe keveredni a rendőrséggel vagy a katonasággal, mert kegyetlen ellenőrzés van az utakon. Gyanút kelthet egy férfi egyedül egy gyerekkel. Kiszámíthatatlanok ezek a zsarnokok, Juan nem szeretne összeütközésbe kerülni velük.

Gaspar, szólalt meg, nem túl hangosan. Mivel nem kapott választ, bement érte a házba. A fiú a cipőfűzőjét próbálta bekötni.

– Jól összebogoztad – hajolt fölé, hogy segítsen neki. A fia sírt, nem is tudta megvigasztalni. Gasparnak hiányzott az édesanyja, aki gondolkodás nélkül megcsinált neki mindent, levágta a körmet, fölvarrta a gombját, megmosta a füle tövét, a lábujja közét, megkérdezte, pisilt-e indulás előtt, megmutatta neki, hogyan kell rendesen masnira kötni a cipőfűzőjét. Juannak is hiányzott, de aznap reggel nem akart együtt sírni a fiával. Szedd össze, amit hozni akarsz, intett neki. Előre szólok, nem fogunk visszajönni semmiért.

Már rég vezetett ilyen sokat. Rosario mindig nógatta, hogy legalább hetente egyszer üljön kocsiba, nehogy kiessen a gyakorlatból. Juannak az autó is kicsi volt, ahogy minden egyéb: a nadrágja szára rövid, az inge szűk, a szék kényelmetlen. Megnézte, ott van-e a kesztyűtartóban az autókлубos térképe, aztán gázt adott.

– Éhes vagyok – szólalt meg Gaspar.

– Én is, majd megállunk reggelizni valami jó helyen. Nemsokára, rendben?

– Hányini fogok, ha nem ehetek.

– Nekem is megfájdul a fejem, ha nem eszem. Bírd ki. Csak egy kicsit. Ne nézz ki az ablakon, attól még jobban émelyegsz.

Ő is rosszabbul érezte magát, mint amennyit bevallott. Zsibbadt az ujjá hegye, mellkasában érezte a szabálytalan szívdobbanásait. Föltette a sötét napszemüvegét, és biztatta Gaspart, hogy mesélje el neki a mesét, amit este olvasott. Hatévesen már nagyon szépen tudott olvasni.

– Nem emlékszem.

– Dehogynem. Én is rosszkedvű vagyok. Megpróbálunk túllen-
dülni rajta, vagy egész úton ilyen búvalbaszottak leszünk?

Gaspar elnevette magát, mikor meghallotta, hogy „búvalbaszot-
tak”. Utána Juan mesélt neki az erdő királynőjéről, aki a fák kö-
zött jártában énekelt, és mindenki szerette őt hallgatni. Egy napon
aztán katonák jöttek, a királynő elhallgatott, és kitört a háború.
Elfogták, egy éjszakát bezárva töltött, majd megszökött, de ahhoz,
hogy megszökhesen, előbb meg kellett ölnie az egyik őrét. Vékony
volt, senki nem akarta elhinni, hogy elég ereje lett volna hozzá,
úgyhogy boszorkánysággal vádolták, és megégették. Egy fához kö-
tözték, meggyújtották és elégették. De másnap reggel a holtteste
helyén egy piros virágot találtak.

– Egy pirosat virágzó fát.

– Igen, olyan fát.

– Tetszett a történet?

– Nem tudom, elég félelmetes.

– A fa neve *ceibo*. Korallfa. Itt a környéken nem sok van, de majd
mutatok egyet. Nagypapák felé van egy csomó.

A visszapillantó tükörből látta, hogy Gaspar a homlokát ráncolja.

– Hogyhogy ott olyan sok van?

– Így tartja a legenda. Elmagyaráztam már, mi az a legenda.

– Akkor nem is létezett az a lány?

– Anahí a neve. A lány talán létezett, de a virágokat csak úgy
mesélik, hogy rá emlékezzenek, nem azért, mert igazából meg is
történt.

– Most akkor igaz, hogy megtörtént, vagy nem?

– Igaz is, meg nem is. Egyszerre mindkettő.

Szerette látni, amikor Gaspar elkomolyodik, szinte dühbe gurul,
a szája szélét harapdálja, és öklöbe szorítja, majd kinyitja a kezét.

– Most is megégetik a boszorkányokat?

– Nem, már nem. Már nincs is sok boszorkány.

Azon a januári vasárnap reggelen könnyen ki lehetett jutni
a városból. Sokkal előbb maguk mögött hagyták az emeletes há-
zakat, mint Juan gondolta. Meg a külvárosok alacsony házikóit

és bádogviskóit. Aztán egyszeriben feltűntek a fák, a mezők. Gaspar már aludt, Juan karját pedig ugyanúgy égette a nap, mint bármelyik közönséges apáét egy hétvégi kiruccanáson. Pedig nem volt közönséges apa, az emberek időnként rá is jöttek, ha a szemébe néztek, ha kicsit beszélgettek vele, mert valahogy megérezték a veszélyt: Juan nem tudta véka alá rejteni, hogy kicsoda, az ilyesmit nem lehet csak úgy leplezni, túl sokáig legalábbis nem.

Megállt egy bisztró mellett, ahol forró csokoládét meg croissant-t ígértek. Itt megreggelizünk, szólt hátra Gasparnak, a fiú rögtön föl is ébredt, kissé még kábán dörzsölte meg hatalmas, kék szemét.

Odabenn az asztalokat törölgette egy asszony, lerítt róla, hogy ő az üzlet tulajdonosa, egyszersmind bőbeszédű és pletykás is. Érdeklődve figyelte őket, ahogy leülnek az ablaktól távol, a hűtőpult mellett. A fiúcska, kezében a játékautó-gyűjteményének egy darabjával, meg a kétméteres apja; hosszú haja a vállát verdesi. Az asszony egy ronggyal letörölte az asztalt, és följegyezte a rendelést a noteszába, mintha tömve volna a helyiség. Gaspar forró csokoládét kért, mellé karamellkrémmel töltött croissant-t. Juan egy pohár vizet meg egy sajtos szendvicset. Levette a sötét szemüvegét, és kinyitotta az asztalon heverő újságot, pedig tudta, hogy a fontos eseményekről úgysem számol be a sajtó. Nem adtak hírt a titkos központokról, ahol embereket tartanak fogva, sem az éjszakai összecsapásokról, az emberrablásokról, az elrabolt gyermekekről. Csak az Uruguayban zajló Mundialitóról, az meg őt nem érdekli. Időnként neheze-re esik normálisnak mutatkozni, mikor igazából végtelenül szomorú és csupa aggódás. Este újból megpróbált kapcsolatba lépni Rosarióval. Nem sikerült. Nem volt sehol, nem sikerült éreznie, úgy ment el, hogy ő sem megérteni, sem elfogadni nem tudta soha.

– Meleg van – szólalt meg Gaspar.

A fiú izzadt, haja csatakos, orcája lángolt. Juan megfogta a hátát. Csuromvizes volt a pólója.

– Várj meg itt – azzal kiment a kocsihoz, és hozott neki egy száraz pólót. Aztán kivitte a fiút a mosdóba, bevizezte a fejét, letörölte róla az izzadságot, és ráadta a kissé benzinszagú pólót.

Mikor visszaültek az asztalhoz, már ott várta őket a reggeli is, meg az asszony is; Juan Gasparnak is kért egy pohár vizet.

– Van itt egy nagyon jó kemping, ha szeretnének megmártózni a folyóban.

– Köszönjük, nincs időnk – vágta rá Juan, de igyekezett kedvesnek mutatkozni. Kicsit kijjebb gombolta az ingét.

– Csak ketten utaznak? Hogy ennek a fiúnak micsoda kék szeme van! Hogy hívnak?

Juannak kedve lett volna rászólni, nehogy válaszolj, de Gaspar megmondta a nevét, az asszony meg vérszemet kapott, és bájologva, kislányos hangon azt kérdezte:

– Hát az anyukád?

Juan egész testében érezte a kisfiú fájdalmát. Ősi, szavakkal le nem írható, nyers és szédítő érzés volt. Meg kellett kapaszkodnia az asztal szélében, hogy a fiával együtt ezt a fájdalmat is elengedje. Gaspar nem tudott válaszolni, segélykérően nézett rá. A croissantnak is csak a felét ette meg. Meg kell tanítani neki, hogy ne ragaszkodjon ennyire, se őhozá, se senki másához.

– Asszonyom – szólalt meg Juan fenyegetően, miközben próbált uralkodni magán –, mi a rossebet érdeklí az magát?

– Én csak beszélgetni akartam, ennyi az egész – felelte az asszony sértődötten.

– Ó, nagyszerű. Maga megsértődik, mert nem folytathatja az ostoba párbeszédet, mi meg szenvedhetünk a maga sötét, bunkó, vénasszonyos tapintatlansága miatt. Tudja mit? A feleségem három hónappal ezelőtt meghalt, elütötte egy busz, és két sarkon keresztül tolt a maga előtt.

– Együttérzek magukkal.

– Nem. Maga nem érez semmit, mert nem is ismerte, és bennünket sem ismer.

Az asszony még mondott volna valamit, de majdnem elpityeredett, úgyhogy inkább otthagya őket. Gaspar még mindig az apját nézte, de már nem volt könnyes a szeme. Kicsit ijedtnék látszott.

– Nincs semmi baj. Fejezd be a reggelit!